

som en Jordemoder har af sin private Praxis, til 106 Rd. om Aaret, medens den i Ringkjøbing og Ribe Ainter gaar ned til 70 Rd., men vistnok kun meget faa Steder derunder. I 1856 forhøiede man den faste Pengeløn, der var tillagt en Jordemoder paa Landet, til det Tredobbelte. Jeg drifter mig langstia til at foreslaa noget Egnende. Jeg har kun bragt i Forslag, at man skulde forhøie den, ikke til det Tredobbelte, men med $\frac{1}{3}$ eller 33 pCt., og i Forbindelse hermed forhøie det Alderstillelag, der som bekendt kan gives Jordemødre en Gang for Alle efter 10 Aars Tjeneste, og som nu er 10 Rd., med 50 pCt., altsaa til 15 Rd. Jeg har ganstke vist troet, at det navnlig vilde være rigtigt at forhøie Minimumsbetalingen, og det forekommer mig, at naar man tager Hensyn til Forholdene, som de nu ere paa Landet, vil en Betaling af 3 Rd. eller reitere 6 Kroner ikke kunne siges at være for høi, naar den for 20 Aar siden ansattes til 2 Rd. eller 4 Kroner; men jeg har dog troet, at man ogsaa burde forhøie den faste Pengeløn noget, idet nemlig en Forhøielse af denne vil faae Betydning med Hensyn til Pensioneringen. Det er nemlig en Regel, at naar en Jordemoder paa Grund af Alderdom eller Svagelighed ikke mere kan udføre sin Tjeneste, kan Amtsraadet tilstaa hende en Pension, der ikke maa overstige den faste Pengeløn. Det faar altsaa sin Interesse, at ogsaa en lille Forhøielse finder Sted der. — Jeg skal endnu tilføie, at det formentlig vil være Thinget bekendt, at der ogsaa til Rigsdagen er indkommet en stor Mængde Andragender fra Jordemødre om Forbedring i deres Lønningsvillkaar, at disse Andragender have været behandlede af det Udvalg, der i Folkethinget beskæftiger sig med de til Thinget indkomne Andragender, og at de med Thingets anbefaling ere blevne henvisne til Justitsministeren. Det kunde kun være mig høit, at Forhandlingen angaaende denne Henvisning fandt Sted i Folkethinget, at kunne udtale, at jeg allerede, forinden denne Opfordring kom til mig fra Folkethingsudvalgets Side, selv havde fundet mig foranlediget til at gjøre Sagen til Gjenstand for Bearbejdelse. Det er Resultaterne heraf, jeg har den Ære herved at forelægge det høie Thing.

Formanden: Exemplarer af de saaledes forelagte tvende Lovforslag ville blive omdelte.

De to næste Sager paa Dagsordenen vedrøre Indenrigsministeren. Det er mig bekendt, at Indenrigsministeren er nødsaget til at være tilstede i Folkethinget, men efter det Punkt, hvorpaa disse Sager befinde sig, antager jeg ikke, at hans Fraværelse kan være nogen Hindring for deres Foretagelse, saameget mindre som Justitsministeren vistnok vil varetage hans Lørv.

Man gik saaledes til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Tredie Behandling

af Forslag til Lov om Benyttelse af Lokomotiver paa Sporveie.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 556 ff.)

Høi. Jeg har begjæret Ordet for at motivere min Afstemning. Der har ved de to foregaaende Behandlinger været udtalt Tvivl om, hvorvidt det kunde gaa an at indrømme Brugen af Lokomotiver paa Landeveie af Hensyn til den almindelige Færdsel. Der har været kun et enkelt Medlem, nemlig et æret Medlem for 10de Kredts (Jessen), der har udtalt sig bestemt derfor, idet han mente at Dyrene gik saa godt frem i Civilisation med Menneffene, at naar der kom en Lov om Lokomotivers Anvendelse, vilde Hestene rette sig derefter. De Andre, der have udtalt sig, have alle udtalt Frygt for, at Lokomotiver vilde besvære Færdselen paa Landeveiene. Det er den samme Grund, der gjør, at jeg ikke kan stemme for Lovforslaget. Jeg kan ikke slaa mig til No med den Betragtning, som jeg har hørt fremsette, at dette er et Lovforslag, som rimeligvis ikke vil faae nogen Betydning. Det er jo temmelig sikkert, at det vil blive en meget vanskelig Opgave at bygge et Lokomotiv, som kan benyttes paa Landeveie, hvor der er nogen Stigning, og derfor er det ganstke vist ikke sandsynligt, at der er mange Steder, hvor saadanne Lokomotiver kunne finde Anvendelse, naar de blive opfundne. Men at bruge det, at en Lov rimeligvis ikke vilde faae Anvendelse, som Grund for, at man kan vedtage den, synes mig at være saa urimeligt, at man heller maatte stemme mod en saadan Lov. Der er ogsaa NoGLE, som have ment, at Kommunalbestyrelserne ville forhindre Anvendelsen af denne Lov. Her maa jeg gjentage, hvad jeg bemærkede om den foregaaende Grund: det, at man haaber at Kommunalbestyrelserne ville forhindre en Lovs Anvendelse, er en daarlig Grund til at vedtage den. Dertil kommer, at Kommunalbestyrelserne, saavidt jeg kan forstaa Lovforslaget, ikke kunne negte Anlæg af Sporveie og Benyttelse af Lokomotiver paa disse. Der staar i Lovforslaget, at Koncession skal gives under de Betingelser med Hensyn til Anlæggets Udførelse og Benyttelse, som Indenrigsministeren, efterat han har indhentet Betænkning fra vedkommende kommunale Bestyrelse, i høit enkelt Tilfælde foreskriver. Altsaa, Ministeren kan give Koncession, og saavidt jeg kan forstaa Lovforslaget, have de kommunale Bestyrelser aldeles ingen Ret til at gjøre Indsigelse derimod. Den eneste Indflydelse, som er indrømmet de kommunale Bestyrelser, er at afgive Betænkning over, hvorledes Anlægget skal være, men Ministeren er efter Lovforslagets Ord aldeles ikke forpligtet til at rette sig efter de afgivne Betænkninger. Jeg kan derfor ikke se, at man har nogen Betyrrelse i den Grund, som er anført, at Kommunalbestyrelserne ville have nogen Indflydelse. Det blev